

Chương 12

“Cô Làm Người Hầu Cho Tôi Một Ngày, Tôi Sẽ Xoá Bỏ Tội Trạng Của Mẹ Cô.”

Buổi tối hôm đó biệt thự Lý gia ồn ào không nhỏ.

Chẳng biết ai là người báo tin, lúc Lý Nghiễm Thời trở về đã lôi Lý Trác Vân ra mắng cho một trận té tát, nếu không phải do Hạ Vũ Nhu cố gắng can ngăn, sợ là ông còn muốn dùng đến gia pháp mà đánh.

Lần này Lý Nghiễm Thời thực sự vô cùng tức giận, ông nghiêm giọng hạ lệnh không cho phép Lý Trác Vân bước ra cửa dù chỉ một bước, ngay cả thẻ tín dụng của anh ông cũng khoá sạch, lại điều thêm hai vệ sỹ đến canh gác trước cửa phòng Lý Trác Vân, anh đi đến đâu là sẽ theo đến đấy, bám theo không rời.

Hai người vệ sỹ kia to cao vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn, quả thực nhìn rất dọa người.

Hạ Vũ Nhu đang muốn lên lầu an ủi Lý Trác Vân thì bị Lệnh Mạn giữ lại.

Chắc chắn bây giờ Lý Trác Vân đang rất oán giận bà, nếu như bà vẫn cố tình quan tâm thì chỉ khiến anh nghĩ bà đang diễn trò mèo khóc chuột, giả nhân giả nghĩa, tạm thời cứ để thêm hai ngày nữa thì hẵng nói sau.

Trong hai ngày này Lệnh Mạn cũng phải nhồi rất nhiều thứ vào đầu.

Đã đáp ứng chuyện sống hoà thuận với Lý Trác Vân, tất nhiên sẽ không phải chỉ là lời nói tùy tiện trên đầu môi.

Vì để cho bản thân mình có thể dần chấp nhận Lý Trác Vân, cô bắt đầu tẩy não mình hàng ngày, cô dùng giấy nhớ viết ra những lời khen ngợi em trai sau đó dán khắp phòng.

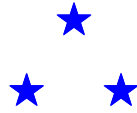
Em trai thật là đáng yêu!

Thật là đẹp trai thật cao ráo!

Nụ cười của em trai thật giống thiên sứ!

Sao em trai mình có thể ưu tú như đến vậy!

Qua hai ngày liên tục nhìn đồng giấy nhớ đó, dường như cô đã thực sự cảm thấy Lý Trác Vân thuận mắt hơn rất nhiều.

Lệnh Mạn còn hỏi Lu Bội San xem sắp tới nhóm bọn họ có hoạt động vui chơi nào không.

Lu Bội San nói với cô, cuối tuần này bọn họ hẹn nhau đến núi Ngọc Tú cắm trại, đi một ngày một đêm.

Xem ra bọn họ vẫn không biết chuyện Lý Trác Vân bị giam lỏng.

Trong lòng Lệnh Mạn thầm tính toán, bèn đến phòng Lý Trác Vân tìm anh.

Nhớ lần Hạ Vũ Nhu bị dạy dỗ trước đây, cô chỉ đứng ở bên ngoài gõ cửa, người ở bên trong không đáp lại cô cũng không dám tự tiện hành động.

Cốc cốc cốc mấy tiếng.

Rốt cuộc chủ nhân căn phòng cũng đi ra mở cửa.

Lý Trác Vân trợn mắt nhìn cô, vẻ mặt khó chịu.

“Cô có bệnh à?”

Lệnh Mạn nói: “Cậu đã cho phép tôi vào đâu.”

Lý Trác Vân mâu thuẫn với Hạ Vũ Nhu, vì thế thái độ với Lệnh Mạn cũng khó chịu hơn rất nhiều: “Có chuyện gì?”

Lệnh Mạn dùng ánh mắt ám chỉ hai người vệ sỹ bên cạnh: “Nói ở đây không tiện.”

Lý Trác Vân nghi ngờ nhìn cô chằm chằm, mãi một lúc lâu sau mới nghiêng người cho cô đi vào.

Lệnh Mạn nhìn xung quanh.

Trong phòng Lý Trác Vân có đủ loại kính thiên văn, dụng cụ đo đạc, mô hình các tinh thể, trên tường treo đầy các loại bản đồ, nhìn hoa hết cả mắt. Đúng là phòng của một tên cuồng khoa học.

Lệnh Mạn đứng im ở một góc, chỉ sợ đánh rơi thứ gì của anh.

Lý Trác Vân thì thản nhiên ngồi xuống, cũng không buồn khách sáo bảo Lệnh Mạn cùng ngồi.

Anh ngẩng đầu lên, vênh mặt hást hàm sai khiến: “Nói đi.”

Lệnh Mạn nói thẳng: “Tôi nghe Lu Bội San nói cuối tuần này các cậu định đi dã ngoại.”

Lý Trác Vân hung dữ liếc cô một cái.

Cái hay không nói lại đi nói cái dở, thiếu đánh sao?

Lệnh Mạn vội vàng nói tiếp: “Tôi có thể giúp cậu ra ngoài.”

Rõ ràng là Lý Trác Vân không tin: “Cô làm sao có thể cho tôi ra ngoài?”

“Tôi sẽ thuyết phục Lý Nghiễm Thời.”

“Sao cô có thể chắc chắn?”

“Ba cậu cũng hy vọng mối quan hệ của tôi với cậu tốt lên, tôi nói tôi đưa cậu ra ngoài chơi, lại thêm Hạ Vũ Nhu khuyên bảo, nhất định ông ấy sẽ đồng ý.”

Lý Trác Vân mặt không đổi sắc, đối với đề nghị của Lệnh Mạn cũng chẳng hề động tâm: “Không có tiền, ra ngoài cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Lệnh Mạn đã sớm có chuẩn bị, cô đưa thẻ tín dụng của mình cho anh: “Quẹt thẻ của tôi.”

Lại chủ động giao cả chìa khoá xe mình ra: “Lần này các cậu tự tổ chức đúng không? Tôi cho cậu mượn xe luôn.”

Lý Trác Vân hơi băn khoăn nhìn đồ ở trong tay, lát sau nói: “Tôi không có bằng lái.”

“Không sao cả, cứ lái xe cẩn thận là được.”

Cậu trâu bò như thế, cảnh sát nào dám bắt.

Lý Trác Vân không khỏi nghi ngờ: “Sao tự nhiên cô lại ân cần với tôi như vậy?”

Lệnh Mạn cũng không buồn giấu diếm anh, cô nói thẳng: “Muốn lấy lòng cậu, Hạ Vũ Nhu nói chỉ cần chúng ta không gây gổ, bà sẽ không ép tôi đi xem mặt nữa.”

Lý Trác Vân chợt nở nụ cười nghiền ngẫm: “Cô không thích tay giáo sư Trương kia?”

Lệnh Mạn khẽ “Ừm”, sau đó thần bí nói: “Cậu cũng đừng quan tâm đến chuyện đó làm gì.”

“À đúng rồi.” Đột nhiên cô nghĩ tới cái gì, đặt một hộp thuốc mỡ lên bàn Lý Trác Vân: “Cậu giữ cái này lại mà dùng, tôi đã dùng thử, hiệu quả rất tốt.”

Hôm đó cô để ý lúc Lý Trác Vân hát bát canh gà, ngón tay anh cũng bị bỏng, vì thế cô đã mua thêm cho anh một hộp.

Lệnh Mạn nói: “Tôi để đây cho cậu, cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi trước.”

Lý Trác Vân trầm ngâm nhìn hộp thuốc mỡ trên mặt bàn.

Lúc quay đầu nhìn lại lần nữa, Lệnh Mạn đã rời khỏi phòng.

Gióng như Lệnh Mạn đã nói, Lý Nghiễm Thời bị cô thuyết phục rất dễ dàng.

Hai người vệ sỹ đứng trước cửa phòng Lý Trác Vân cũng rời đi.

Ngày hôm đó lên đường.

Từ sáng sớm Lý Trác Vân đã sang gõ cửa phòng Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn bị đánh thức khỏi giấc mộng, mơ mơ màng màng xuống giường, mắt nhắm mắt mở ra mở cửa.

Lý Trác Vân nhìn thấy cô thì ngẩn người.

“Đây là bộ dáng của cô khi vừa ngủ dậy?”

Lệnh Mạn cúi đầu nhìn lại mình, quần áo ngủ nhăn nhúm, tóc tai lộn xộn, khoé mắt còn có gỉ mà.

Lý Trác Vân ghét bỏ lùi lại phía sau, cứ như đang sợ bị cô lây bệnh.

Lệnh Mạn híp mắt nhìn anh: “Có chuyện gì?”

Lý Trác Vân nói: “Cô làm tài xế cho tôi.”

“Hử?” Lệnh Mạn túm tóc, nói lầm bầm: “Cậu biết lái xe cơ mà?”

“Tôi không có bằng lái.”

“Không phải lá gan cậu rất lớn sao?” “Đây đâu phải nông thôn, cô nghĩ tôi bị ngu à.”

Lệnh Mạn vẫn không tình nguyện nói: “Nhưng mà tôi vẫn chưa dậy...”

Lý Trác Vân quát một tiếng: “Vậy thì mau dậy đi!”

Lệnh Mạn vẫn nhăn nhó uồn ẻo.

Lý Trác Vân nói: “Chính cô bảo với Lý Nghiễm Thời là đi cùng với tôi, đến tối ông ấy quay lại mà cô vẫn còn ở nhà thì sẽ nghĩ thế nào đây?”

Haizz, được rồi.

Mười lăm phút sau, Lệnh Mạn đánh răng rửa mặt xong xuôi, cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút.

Cô và Lý Trác Vân đi xuống hầm để xe, Lý Trác Vân cũng một đồng dụng cụ đằng sau lưng, thấy Lệnh Mạn thì gọi cô tới vác.

Lệnh Mạn ngạc nhiên: “Tại sao tôi phải vác?”

“Hôm nay phải leo núi, những thứ đồ này quá nặng.”

... Nặng thì cô phải vác sao?

Lệnh Mạn đấu tranh cho mình: “Vừa rồi cậu nói tôi chỉ là tài xế thôi.”

Lý Trác Vân nói: “Cô làm người hầu cho tôi một ngày, tôi sẽ xoá bỏ tội trạng của mẹ cô.”

Lệnh Mạn nói: “Mẹ tôi không hề có tội.”

“Cô có muốn cải thiện mối quan hệ với tôi không?”

Lệnh Mạn bị đánh bại: “... Thôi được rồi.”

Lý Trác Vân lại dặn cô trước: “Lát nữa khi gặp Sử Á Tùng và Lư Bội San, không cho phép cô tiết lộ với họ về mối quan hệ của chúng ta.”

Lệnh Mạn tỏ ý OK vô điều kiện.

Cô vẫn chưa biết phải giải thích với Lư Bội San như thế nào, không nói là tốt nhất.

Trước khi đi vào đường cao tốc, Lý Trác Vân bảo cô tiện đường đi đón một người.

Lệnh Mạn lái xe đến địa điểm anh nói, hoá ra người đang chờ lại là Lỗ Ngữ Băng.

Lỗ Ngữ Băng lên xe, cất tiếng chào hỏi với Lệnh Mạn ngồi đằng trước.

Vẫn là lời nói đơn giản ngắn gọn: “Chào chị.”

Lệnh Mạn nở nụ cười đáp lễ: “Chào em.”

Hai người ngồi phía sau bắt đầu đem đề tài Lệnh Mạn không hiểu gì ra để thảo luận: “Tôi đã kiểm tra lại công thức ngày hôm qua cậu gửi cho tôi, trong đó có một vấn đề nhỏ...”

Vẫn là Lỗ Ngữ Băng liên tục đưa ra những lời chất vấn.

Lý Trác Vân liên tục bác bỏ.

Lệnh Mạn rất tò mò, không biết mối quan hệ của hai người họ tốt lên từ khi nào, nhưng mà căn bản cô không thể nào tìm được kẽ hở để chen miệng vào được.

Bọn họ ăn cơm trưa trên cao tốc, ba bốn giờ chiều mới đến nơi.

Lệnh Mạn đậu xe dưới chân núi, nhóm Lư Bội San liền chạy đến.

Khi nhìn thấy Lệnh Mạn bọn họ đều rất ngạc nhiên vui mừng, Lư Bội San chạy tới nói: “Chị Mạn chị cũng ở đây hả!... Chà, hay là đi cùng Lý Trác Vân?”

Lệnh Mạn bịa chuyện: “Là Sử Á Tùng mời chị.”

Giọng vịt đực không hiểu gì: “Hả?”

Lệnh Mạn: “Được rồi, mọi người đã đến đông đủ, chúng ta mau lên đường thôi!”

Cả đám người cùng bắt đầu đi lên theo sườn núi.

Mỗi người đều cõng theo một bao lớn, có người cõng lều vải, có người cõng vỉ nướng cùng nguyên liệu nấu ăn, Lệnh Mạn là khổ nhất, cả người vác đồng dụng cụ nặng trĩu.

Ôi cái lưng đáng thương của cô.

Lư Bội San đi đến bên cạnh Lệnh Mạn, lặng lẽ quan sát khuôn mặt mới đang đi giữa mọi người Lỗ Ngữ Băng.

“Chị Mạn, kia là ai vậy?” Cô ấy nhỏ giọng hỏi thăm.

Lệnh Mạn giả ngốc: “Chị cũng không biết nữa.”

Lư Bội San lẩm bẩm: “Sử Á Tùng cũng không biết, nói là Lý Trác Vân đưa tới, haizz, chuyện gì đang xảy ra vậy...”

Lệnh Mạn buồn cười nhìn cô ấy.

Lỗ Ngữ Băng xinh đẹp xuất chúng, chắc là con nhóc này đang cảm thấy bị uy hiếp đây.

Nửa đường gặp được một chiếc xe đưa đón khách du lịch cho bọn họ quá giang miễn phí lên núi.

Phong cảnh núi Ngọc Tú tập trung chủ yếu ở lưng chừng núi, vườn hoa đào, bảo tàng xương rồng, thác nước...

Du khách cũng thường ở lại đây nhiều nhất, bọn đi xung quanh ngắm cảnh một vòng thì gặp một đôi vợ chồng ngoại quốc hỏi đường Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn chỉ đặng sau lưng: “Đi thêm năm trăm mét nữa sau đó rẽ phải là có thể thấy được vườn hoa đào.”

Cô hoàn toàn không có chướng ngại gì khi trao đổi bằng tiếng Anh.

Đôi vợ chồng ngoại quốc nói lời cảm ơn với cô.

Đúng lúc Lỗ Ngữ Băng đi đến thì bắt gặp cuộc đối thoại này, cô ấy nhàn nhạt bình luận: “Ngữ điệu của chị rất lưu loát.”

Lệnh Mạn chưa kịp nói “Cảm ơn” thì lại nghe thấy cô ấy nói tiếp: “Nhưng phát âm rất quê.”

Lệnh Mạn: “...”

Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao Lý Trác Vân có thể trò chuyện được với cô ấy rồi.

Bây giờ trời đã bắt đầu tối, mọi người bắt tay vào dựng lều vải, chuẩn bị bữa ăn tối.

Bọn họ mang theo rất nhiều khoai tây chiên và bánh bích quy, còn có gia vị và nguyên liệu nấu ăn tươi mới, cơm trưa Lệnh Mạn ăn không no, nhìn thấy đùi gà thì thèm nhỏ dãi.

Trước đây cô vẫn còn có chút coi thường lũ trẻ con nhà giàu này, thế mà hoá ra chúng cũng đều biết làm việc, ai cũng chăm chỉ.

Lệnh Mạn hơi ngại khi làm vướng tay vướng chân bọn họ, thất lung lại bắt đầu đau nhức nên cô chỉ có thể ngồi xuống một chỗ nghỉ ngơi.

Không nghĩ tới đột nhiên Lý Trác Vân xách một túi đồ ăn vặt lớn đến cho cô.

Anh rộng rãi nói: “Chọn cái cô thích ăn.”

Lệnh Mạn nhìn anh thụ sủng nhược kinh, đây là thế nào? Sao đột nhiên lại đối xử tốt với cô như vậy?

Nhưng mà câu Lý Trác Vân nói ra tiếp theo đã khiến cô sụp đổ: “Chọn xong thì lên núi với tôi, không có thời gian ăn cơm tối đâu.”

“Hả?” Lệnh Mạn trợn mắt há mồm.

Hiếm khi Lý Trác Vân có kiên nhẫn giải thích: “Tối nay có mưa sao băng ở chòm sao Thiên Long, thời gian từ chín giờ tối đến hai giờ sáng, chúng ta còn hai tiếng để lên núi, cần phải tranh thủ.”

“...” Lệnh Mạn vẫn không muốn tiếp nhận sự thật này, cô muốn nghỉ ngơi, cô muốn ăn đồ nướng cơ: “Chỉ có hai chúng ta?”

“Đúng.”

Cô khóc không ra nước mắt: “Tại sao lại là tôi?”

Ánh mắt Lý Trác Vân quét qua đồng dụng cụ đặt trên đất: “Cô là người hầu của tôi, quên rồi à?”